

čteme: „Hle, všechno tvořím nové.“ Vhodně tedy církev znova začíná svůj rok v tomto období obnovy.

A tak aby byl zachován časový pořádek stanovený církví, budeme nejprve mluvit o svátcích slavených v období obnovy, které staví církev věřícím před oči od adventu do Narození Páně. Na druhém místě bude řeč o svátcích slavených v době patřící zčásti do období smíření, zčásti do období putování, které staví církev věřícím před oči od Narození Páně do Devítníku. Na třetím místě bude řeč o svátcích slavených během období zabloudění, které staví církev věřícím před oči od Devítníku do velikonoc. Na čtvrtém místě bude řeč o svátcích slavených v období smíření, které staví církev věřícím před oči od velikonoc do oktávu svatodušního. Na pátém místě se bude mluvit o svátcích slavených v období putování, které staví církev věřícím před oči od oktávu svatodušního do adventu.

SVATÝ MIKULÁŠ

MIKULÁŠ — NICOLAUS se nazývá podle *nikos*, což je řecky vítězství, a *laos*, což je řecky lid, jakoby vítězství nad lidem, to jest nad neřestmi, které jsou lidové a hodné opovržení, nebo také vítězství v pravém slova smyslu, protože svým životem a učením naučil mnohé národy přemáhat neřesti a hříchy. Nebo je Nicolaus pojmenován podle řeckého *nikos*, což je vítězství,

a latinského *laus* — sláva, jakoby vítězná sláva, nebo podle latinského *niktor* — lesk a řeckého *laos*, což je lid, jakoby lesk lidu. Měl v sobě totiž to, co vytváří lesk a čistotu. Vždyt podle Ambrože očišťuje božská řeč, očišťuje pravé vyznání, očišťuje svaté rozjímání, očišťuje dobré jednání.

Jeho legendu sepsali argolští učenici. Argos pak je podle Isidora město v Řecku, proto se Řekové jmenují také Argolští. Jinde se také čte, že tu legendu napsal patriarcha Metoděj řecky a jáhen Jan že ji přeložil do latiny a mnohé přidal.

Mikuláš, občan Patery, byl synem bohatých a bohabojných rodičů. Jeho otec se jmenoval Epifanes, matka

Johana. Rodiče jej zplodili v prvním květu svého mládí a pak se už tělesně nestýkali. Když Mikuláše v první den života koupali, postavil se ve vaničce na nohy. Nadto sál matčin prs jen jednou denně ve středu a v pátek. Když dospěl do jinošského věku, vyhýbal se prostopášnostem ostatních chlapců, raději chodil do kostelů a snažil se zapamatovat si z Písma svatého vše, co byl schopen pochopit. Po smrti svých rodičů začal přemýšlet, jak užít tak velké bohatství ne k světské chvále, ale ke slávě Boží.

V té době jednoho dost urozeného souseda nouze donutila, že se rozhodl udělat ze svých tří dcer, ještě panen, nevěstky, aby žil z jejich obcování v hanbě. Když se to světec dověděl, zhroutil se takového zločinu, zabalil do kusu látky velkou hroudu zlata, hodil ji v noci oknem do jeho domu a tajně se vzdálil. Když ten člověk ráno vstal, našel hroudu zlata, vzdal Bohu díky a vystrojil svatbu nejstarší dceři. Nedlouho nato sluha Boží opakoval svůj čin. Soused opět našel zlato, z celého srdce děkoval Bohu a rozhodl se, že bude od této chvíle bdít, aby věděl, kdo mu pomáhá v jeho nouzi. Za několik dní Mikuláš vhodil do jeho domu dvojnásobné množství zlata. Jak zlato zazvonilo, soused se probudil, pustil se za utíkajícím Mikulášem a volal na něho: „Zastav se, abych se mohl podívat, kdo jsi.“ Pak se rozběhl rychleji a poznal, že je to Mikuláš. Vrhel se před ním na zem a chtěl mu líbat nohy, Mikuláš to však nepřipustil a žádal ho, aby ho neprozradil, co živ bude.

Když později zemřel biskup města Miry, sešli se biskupové, aby se oné církevní obci postarali o nového biskupa. Byl mezi nimi jeden biskup těšící se velké vážnosti, na jehož volbě záviselo rozhodnutí ostatních. Tento biskup vyzval všechny, aby se postili a modlili. V noci pak uslyšel hlas, který mu přikazoval, aby ráno pozoroval vchod do kostela, a koho uvidí prvního přicházet ke kostelu (bude se jmenovat Mikuláš), toho aby vysvětil na biskupa. Oznamil to ostatním biskupům a vyzval je, aby se všichni modlili, a sám dával pozor přede dveřmi kostela. A kupodivu v ranní hodinu, jakoby seslán Bohem, přišel ze všech nejdřív Mikuláš. Biskup jej uchopil za ruku a zeptal se ho: „Jak se jmenuješ?“ On pln holubičí prostoty sklonil hlavu a řekl: „Mikuláš, sluha vaší svatosti.“ Zavedli ho do kostela a posadili ho na biskupské křeslo, třebaže se velmi zdráhal. Mikuláš ve všem zachovával stejnou pokoru a vážnost mravů jako dříve, bděl na modlitbách, umrtvoval své tělo postem, vyhýbal se styku se ženami, pokorně přijímal každého, působivě mluvil, zaníceně povzbuzoval a přísně domlouval.

Mikuláš prý se také zúčastnil koncilu v Níkai, jak se čte v jedné kronice.

Jednou byli námořníci na jedné lodi v nebezpečí a s pláčem se modlili: „Mikuláši, sluho Boží, jestliže je pravda, co se o tobě říká, měli bychom to nyní zakusit na sobě.“ Brzy nato se objevil kdosi vyhlížející jako on a řekl: „Hle, zde jsem, neboť jste mě volali.“ A začal jim pomáhat u ráhen, lan a jiné lodní výstroje, a bouře okamžitě přestala. Když pak přišli k jeho kostelu, který nikdy předtím

neviděli, poznali ho, i když jim to nikdo neoznámil. Vzdali pak díky Bohu a Mikuláši za své zachránění, on jim však řekl, že to musí přičíst na vrub božskému milosrdenství a své víře, ne jeho zásluhám.

Jednou se rozšířil v celé diecézi svatého Mikuláše veliký hlad a nikdo neměl co jíst. Když muž Boží uslyšel, že do přístavu připluly lodi s nákladem pšenice, hned tam šel a prosil námořníky, aby pomohli hladem sužovanému lidu a dali jim aspoň sto měřic z každé lodi. Oni mu řekli: „Netroufáme si to učinit, otče, neboť obilí bylo naměřeno v Alexandrii a my je musíme odevzdat v císařských sýpkách.“ Světec jim řekl: „Učiňte nyní, oč vás prosím, a ve jménu Božím vám slibuji, že vám u císařova výběrčího nebude nic chybět.“ Námořníci to učinili, a když pak odevzdali císařovým úředníkům stejné množství obilí, jaké přijali v Alexandrii, vypravovali o tom zázraku a velkou chválou vynášeli Boha v jeho služebníkově. Muž Boží pak rozdělil obilí podle potřeby každého tak, že zázrakem nejen stačilo po dva roky k obživě, ale ještě ho zbylo dost k setbě.

Když ještě ona krajina byla oddána modloslužbě, lid uctíval především sochu zlořečené Diany, a to tak silně, že se ještě za časů muže Božího někteří vesničané oddávali výše jmenované ohavné pověře a pod jedním stromem zasvěceným Dianě konali některé pohanské obřady. Avšak muž Boží vypudil tento obřad z celého kraje a onen strom dal skácet.

Dávný nepřítel se na něho proto rozhněval, vytvořil olej hořící proti přirozenosti ve vodě a na kamenech a vzal na sebe podobu pobožné ženy. Ta vyplula v malé bárce naproti poutníkům přijíždějícím k muži Božímu a takto k nim promluvila: „Ráda bych šla s vámi k světcí Božímu, ale nemohu. Proto vás prosím, abyste mu donesli tento olej do jeho kostela a abyste jím na mou památku pomazali jeho stěny.“ Hned nato zmizela. A hle, spatřili jinou loď s několika váženými osobami, mezi nimiž byl jeden člověk velmi podobný svatému Mikuláši. Ten se jich zeptal: „Co vám říkala ona žena? Co vám přinesla?“ Oni mu vypravovali všechno po pořádku. A on jim řekl: „To byla ta necudná Diana, a abyste se přesvědčili, že mluvím pravdu, hoďte ten olej do moře.“ Poutníci jej hodili přes palubu, na hladině vzplál velký oheň a delší dobu bylo vidět, jak proti zákonům přírody hoří na vodě. Když pak přišli k sluhovi Božímu, řekli mu: „Ty jsi vskutku ten, který se nám zjevil na moři a vysvobodil nás z nástrah ďáblových.“

V té době se vzbouřil kterýsi národ proti římské vládě a císař proti němu poslal tři knížata, Nepotiana, Ursa a Apilionu. Když je nepříznivý vítr zahnal do andriackého přístavu, pozval je svatý Mikuláš, aby s ním pojedli, protože chtěl, aby zdrželi své vojáky od loupeží, jichž se dopouštěli na trzích.

V světcově nepřítomnosti podplacený konsul poručil popravit tři nevinné vojáky. Jakmile to svatý muž uslyšel, požádal ona tři knížata, aby tam spolu s ním pospíšili rychlým krokem, a když přišli na místo, kde měli být oni vojáci

popraveni, nalezl je klečící na kolenou, s tvářemi už zahalenými, a kat už zvedal meč nad jejich hlavy. Mikuláš s velkou horlivostí nebojácně přistoupil ke katovi, vyrval mu meč z ruky, rozvázal nevinné a beze škody je odvedl s sebou. Pak pospíšil k paláci konsulovu a násilím otevřel zavřenou bránu. Hned přiběhl konsul a pozdravil jej. Světec na pozdrav neodpověděl a řekl: „Nepříteli Boha, překrucovači zákona, jaká opovržlivost tě přiměla k tomu, že si troufáš podívat se mi do tváře, ačkoli sis vědom tak strašného zločinu?“ Káral ho ještě víc, přece však mu vzhledem k tomu, že svého činu litoval, na prosby oněch knížat odpustil. Císařovi vyslanci pak přijali jeho požehnání a pokračovali ve své cestě, nepřátele krvavě přivedli k poslušnosti vůči císaři, vrátili se a byli císařem skvěle přijati.

Někteří lidé ze závisti k jejich štěstí přiměli prosbami a penězi prefekta prétořiánů, aby je u císaře obvinil z urážky jeho majestátu. Když to císařovi přednesl, císař vzplál strašným hněvem, dal je uvěznit, ani je nevyslechl a poručil, aby je téže noci popravili. Když se to dověděli od strážce, roztrhli na sobě šat a dali se do hořkého pláče. Tu si jeden z nich, Nepotianus, vzpomněl, jak svatý Mikuláš zachránil tři nevinné, a vyzval ostatní, aby ho prosili o ochranu. Na jejich prosby se svatý Mikuláš oné noci zjevil císaři Konstantinovi a řekl mu: „Proč jsi tak nespravedlivě uvěznil ona knížata a odsoudil je na smrt, třebaže se ničím neprovinili? Rychle vstaň a poruč, aby byli co nejrychleji propuštěni. Jestliže to neučiníš, pomodlím se k Bohu, aby proti tobě rozpoutal válku, ve které bys padl a stal se pokrmem dravé zvěře.“

Císař mu na to odpověděl: „Kdo jsi ty, jenž jsi dnešní noci vstoupil do mého paláce a opovažuješ se takto mluvit?“ Mikuláš mu odpověděl: „Já jsem Mikuláš, biskup města Miry.“

Podobně poděsil svým zjevením prefekta a řekl mu: „Člověče pomatený na duchu i na smyslech, proč jsi dal svolení k zabití nevinných lidí? Rychle pospěš a hleď je zachránit. Jestliže to neučiníš, tvé tělo se bude hemžit červy a tvůj dům bude zakrátko zbořen.“ A on na to: „Kdo jsi ty, jenž mi hrošíš takovými věcmi?“ „Věz,“ řekl mu Mikuláš, „že jsem Mikuláš, biskup města Miry.“

Oba dva se okamžitě probudili, jeden druhému řekl, co se mu zdálo, a ihned poslali pro ony vězně. Císař jim řekl: „Jaká to znáte čarodějná umění, že nás šálíte takovými sny?“ Oni mu odpověděli, že nejsou žádní mágové a že si nezaslouží být popraveni. Nato se jich císař zeptal: „Znáte člověka, který se jmenuje Mikuláš?“ Když uslyšeli toto jméno, pozvedli ruce k nebesům a modlili se k Bohu, aby je za zásluhy svatého Mikuláše vysvobodil z takového nebezpečí, v němž se nacházejí. Když od nich císař poznal celý jeho život a jeho zázraky, řekl jim: „Jděte a děkujte Bohu, který vás zachránil na jeho prosby. Doneste pak Mikulášovi zprávu i o tom, co mě potkalo, a poproste ho, aby mi už nehrozil, ale aby se modlil k Pánu za mne a za mou říši.“

Za několik dnů přišli tito mužové k Božímu sluhovi Mikulášovi, vrhli se mu pokorně k nohám a řekli mu: „Jsi doopravdy sluha Boží, doopravdy jsi ctitel a přítel Kristův.“ Když mu po pořádku všechno vypověděli, on zvedl ruce k nebesům, vzdal Bohu velké díky, potom knížata dobře poučil a poslal je domů.

Když jej pak Bůh chtěl povolát k sobě, poprosil ho Mikuláš, aby k němu poslal své anděly. Když spatřil, jak k němu andělé přicházejí, sklonil hlavu, odříkal žalm: „V tebe jsem doufal, Pane“ až ke slovům „v tvé ruce atd.“ a za zvuků nebeské hudby vydechl duši léta Páně třístého čtyřicátého třetího. Byl pochován v mramorové hrobce. U jeho hlavy vytryskl pramen oleje, u jeho nohou pramen vody a ještě dnes jeho údy vypocují svatý olej vracející mnoha lidem zdraví.

Po něm nastoupil jeden dobrý muž, toho však závistivci vyhnali z jeho stolce. Po jeho vypuzení olej přestal téci, začal však prýštit znova, jakmile byl biskup povolán zpět.

Za dlouhý čas potom Turci zničili město Miru. Vypravilo se tam však 47 vojáků z Bari, ti otevřeli hrob svatého Mikuláše, který jim ukázali čtyři mniši, a s úctou přenesli jeho kosti plovoucí v oleji do města Bari léta Páně tisícího osmdesátého sedmého.

Nějaký člověk si vypůjčil od jednoho Žida jistou částku peněz, a protože nemohl najít jiného ručitele, přísahal při oltáři svatého Mikuláše, že mu co nejdříve peníze vrátí. Když dlouho dluh nesplácel, žádal Žid peníze zpátky, dlužník však tvrdil, že už je vrátil. Žid jej tedy přivedl před soud a dlužník měl své tvrzení odpřisáhnout. Ten si s sebou přinesl dutou hůl, kterou naplnil zlatými mincemi, jako by se o ni musel opírat. Když tedy měl složit přísahu, dal hůl Židovi, aby mu ji podržel. Pak přísahal, že mu už dal víc, než mu byl dlužen. Po složení přísahy si hůl vyžádal zpátky a Žid, který nevěděl o jeho lsti, mu ji vrátil.

Když se pak ten, který Žida oklamal, vracel domů, zmohl jej cestou spánek. Na jedné křižovatce se zhroutil, přešel ho rychle přijíždějící vůz a usmrtil ho; hůl při tom praskla a zlatáky se vysypaly. Když o tom Žid uslyšel, spěšně tam přišel a viděl, jak byl podveden. Mnoho lidí ho vybízelo, aby si to zlato vzal, on však rozhodně odmítl, ledaže by nebožtík zásluhou svatého Mikuláše vstal z mrtvých, a dodal, že stane-li se to, dá se pokřtít a stane se křesťanem. Nebožtík byl ihned vzkříšen a Žid byl pokřtěn v Kristově jménu.

Jakýsi Žid viděl, jak veliká je moc svatého Mikuláše v činění zázraků, a proto si dal udělat jeho sochu a postavil ji ve svém domě. Kdykoli se měl vydat na delší cestu, svěřoval jí svůj majetek a říkal: „Mikuláši, dávám ti všechno, co mám, do ochrany, a nebudeš-li vše dobře střežit, zmrskám tě a zbičuji a tak se ti pomstím.“ Jednou přišli za jeho nepřítomnosti zloději, všechno mu pobrali a nechali tam jen sochu. Když se Žid vrátil a uviděl, že byl okraden, promluvil na sochu takto: „Pane Mikuláši, nepostavil jsem tě ve svém domě proto, abys chránil můj majetek před lupiči? Proč jsi to nechtěl učinit? Pro jsi jim to nepřekazil? Za

to podstoupíš krutá muka a budeš potrestán místo lupičů. Já si tak svou škodu vynahradím tím, že tě zmučím a zchladím svůj hněv tím, že tě zmrskám a zbičuji.“ Žid tedy vzal sochu a krutě ji mrskal a bičoval.

Potom se stal zázrak budící úžas. Když se zloději dělili o lup, zjevil se jim světec Boží, jako by byl sám zmrskán, a řekl jim toto: „Proč jsem byl místo vás tak strašně zbičován? Proč jsem byl tak ukrutně zmrskán? Proč jsem vytrpěl tolik muk? Hle, jak je mé tělo samá modřina! Hle, jak je rudé prolitou krví! Pospěšte a vraťte vše, co jste odnesli, jinak se proti vám rozběsí hněv Boha všemohoucího, takže váš zločin bude veřejně rozhlášen a všichni budete viset.“ Lupiči se ho zeptali: „Kdo jsi ty, který k nám takto mluvíš?“ A on jim odpověděl: „Já jsem sluha Ježíše Krista Mikuláš, ježž onen Žid tak ukrutně zbičoval kvůli svému majetku, který jste odnesli.“ Lupiči poděšení přišli k Židovi, vypravovali o zázraku, vyslechli od něho, co učinil soše, a vše mu dali zpátky. Tak se lupiči vrátili na správnou cestu a Žid přijal víru Spasitelovu.

Jeden člověk slavil každoročně s velkou úctou svátek svatého Mikuláše, protože si to přál jeho syn studující písemnictví. A tak jednou otec toho chlapce připravil hostinu a pozval mnoho duchovních. Přišel pak ke dveřím ďábel v poutnickém rouchu a prosil o almužnu. Otec okamžitě přikázal synovi, aby dal poutníkovi almužnu. Chlapec spěchal, protože však poutníka nezastihl, šel za odcházejícím. Když přišel na rozcestí, ďábel ho chytil a uškrtil. Když to otec uslyšel, silně zanaříkal, přinesl synovo tělo, uložil je na lože a začal z bolesti křičet a říkat: „Můj nejmilejší synu, co se ti to stalo? Svatý Mikuláši, to je odměna za úctu, kterou k tobě už tak dlouho chovám?“ Při těchto a podobných slovech chlapec otevřel oči, jako by se probudil ze spánku, a vstal.

Jeden urozený muž se modlil k svatému Mikuláši, aby mu u Pána vyprosil syna, a sliboval, že přivede syna do jeho kostela a věnuje zlatý pohár. Narodil se mu syn, vyrostl, a otec dal udělat pohár. Pohár se mu velmi líbil, proto si ho nechal pro vlastní potřebu a dal zhotovit jiný stejné ceny. Když pak jeli lodí do kostela svatého Mikuláše, poručil otec synovi, aby mu přinesl vodu v tom poháru, který dal udělat nejdřív. Když chtěl chlapec nabrat do poháru vodu, spadl do moře a hned zmizel pod hladinou. Otec hořce plakal, stejně však svůj slib splnil. Když přistoupil k oltáři svatého Mikuláše a obětoval druhý pohár, ten spadl z oltáře, jako by ho někdo shodil. Když jej pak zvedl a podruhé postavil na oltář, pohár byl znova shozen z oltáře, tentokrát ještě dále. Všichni se divili tak neobvyklé podívané, a tu hle, přicházel onen chlapec, zdravý a nedotčený, v rukou nesl první pohár a přede všemi vypravoval, že když spadl do moře, hned byl u něho svatý Mikuláš a zachránil ho, takže se mu nic nestalo. A tak otec pln radosti obětoval svatému Mikuláši oba poháry.

Jeden boháč měl zásluhou svatého Mikuláše syna a nazval jej Adeodatus — Bohdan. Tento boháč postavil ve svém domě kapli Božímu světci a každý rok

s velkou úctou slavil jeho svátek. Ono místo leželo v sousedství země Agarenů. Jednou byl Adeodatus Agareny zajat a odevzdán jejich králi, aby mu sloužil. Když Adeodatův otec následujícího roku zbožně slavil svátek svatého Mikuláše, stál v té chvíli jeho syn u krále a držel v rukou drahocenný pohár, myslil na své zajetí, na bolest rodičů a na radost, která panovala v ten den u nich doma, a začal hlasitě vzdychat. Král z něho hrozbami vynutil přiznání, proč vzdychá, a řekl mu: „Ať dělá ten tvůj Mikuláš co chce, ty tu zůstaneš s námi.“ Okamžitě se strhl silný vítr, který otrásal celým palácem, chlapce s pohárem zvedl a přenesl ho před vchod do kostela, kde jeho rodiče slavili svátek. A radost všech byla veliká.

Jinde se však čte, že onen jinoch byl z Normandie, že ho při plavbě po moři zajal sultán a pak ho sám často mrskal. Když byl jinoch o svátku svatého Mikuláše mrskán a zavřen do vězení, úpěnlivě se modlil za své vysvobození a za to, aby se mohl účastnit radosti, jakou v ten den měli jeho rodiče. Náhle usnul, a když se probudil, zjistil, že je v kapli svého otce.

SVATÁ LUCIE PANNA

LUCIE má jméno od latinského slova *lux* — světlo. Světlo je totiž při pohledu krásné, protože, jak praví svatý Ambrož, podstata světla je taková, že všechno jeho půvab spočívá v pohledu. Jeho šíření je také prosto poskvrny, protože se neposkvrňuje, ať se šíří přes cokoli špinavého. Postupuje přímo bez zakřivení, prochází sebedelší vzdáleností bez velkého zdržování. Tím se ukazuje, že svatá panna Lucie měla panenský půvab bez jediného kazu, že se v ní šířila křesťanská láska bez příměsí nějaké nečisté lásky pozemské, že její směřování k Bohu postupovalo přímo bez oklik, že cesta božského působení byla u ní předlouhá bez zdlouhavé nedbalosti. Nebo také je tak Lucie nazvána proto, jako by byla nějaká *lucis via* — cesta světla.

Když vznešená syrakuská dívka Lucie slyšela, jak se po celé Sicílii šíří pověst svatých Agáty, šla k jejímu hrobu se svou matkou Euthicií trpící už čtyři léta nevyléčitelným krvácením. Při mši bylo náhodou čteno evangelium, v němž se vypravuje, jak Pán jednu ženu z této choroby uzdravil. Tu řekla Lucie matce: „Věříš-li tomu, co se čte, věř, že Agáta je stále v přítomnosti toho, pro jehož jméno vytrpěla mučení. Jestliže se tedy s vírou dotkneš jejího náhrobku, ihned se budeš radovat z úplného zdraví.“

Když všichni odešli, matka s dcerou setrvaly na modlitbách u náhrobku. Lucie usnula a viděla Agátu, jak stojí uprostřed andělů, ozdobena drahými kameny, a říká jí: „Má sestro Lucie, panno oddaná Bohu, proč žádáš ode mne to, co můžeš pro svou matku učinit okamžitě sama? Hle, díky tvé víře byla uzdravena.“

Když Lucie procitla, řekla své matce: „Matko má, hle, jsi uzdravena. Prosím tě tedy při světicích, která tě uzdravila svými modlitbami, abys mi už nemluvila o ženichovi, ale abys vše, co mi chtěla dát věnem, rozdala chudým.“ Matka jí na to odpověděla: „Počkej, až mi zatlačíš oči, a potom si dělej se svým majetkem, co budeš chtít.“ Lucie jí řekla: „Co mi dáš ve chvíli, když umíráš, dáš mi proto, že si to nemůžeš vzít s sebou. Dej mi to, dokud žiješ, a budeš mít za to odplatu.“

Když se vrátily, každý den rozdělovaly majetek a dávaly chudým podle potřeby. Zpráva o tomto rozdělení se donesla k ženichovi a ten se na to vyptával chůvy. Chůva opatrně odpověděla, že jeho nevěsta nalezla majetek výnosnější a že si ho chce získat na své jméno, a proto že bylo možno vidět, jak nějaký majetek rozprodává. On pošetile uvěřil, že jde o světské statky, a proto začal pomáhat při prodeji. Když však prodala všechno a peníze rozdala chudým, ženich ji přivlekl před konsula Paschasia a žaloval na ni, že je křesťanka a že jedná proti císařským zákonům.

Paschadius ji vyzval, aby obětovala modlám, a ona mu řekla: „Obětí, která se líbí Bohu, je navštěvovat chudé a pomáhat jim v jejich potížích. Protože už nic víc nemám, co bych obětovala, nabízím k oběti sama sebe.“ Paschadius jí na to řekl: „Taková slova můžeš říkat podobnému hlupákovi, jako jsi ty, ale marně to říkáš mně, který jsem strážcem císařských rozhodnutí.“ Lucie mu odpověděla: „Ty strážíš rozhodnutí císařská, a já budu strážít zákon svého Boha. Ty se bojíš císaře, a já Boha. Ty nechceš urazit císaře, a já si dávám pozor, abych neurazila Boha. Ty